

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Delo delegacij vije se v Pešti le po času naprej. Posvetovanje o potrebščinah za vojaštvo trpi že sem od ponedeljka, a skončano še je samo o rednih, o izrednih potrebščinah pa se še utegne vleči do konca tedna in pride še tedaj le v ponedeljek posvetovanje o potrebščinah zunanjih zadev. — Minister Kalnoky zatrjuje v delegacijah, da nima strahu, ako pride do vojske, a ni še sedaj za njo znamenja. Stvari se, misli minister, na Balkanu rešijo lahko do dobra, ne da se skali mir. — Minister za nauk in bogočastje, dr. pl. Gautsch, stoji sedaj že v drugem letu ministerovanja ter pričakuje odlikovanja in pravi se, da je to za-nj že na poti. — Nemški klub drž. zbora se hudo jezi na Dunaj, ker njegovo prebivalstvo ne mara za-nj ter se ne zmeni za njegovo tarnanje, češ, da se dela nemštvu krivica, odkar ima grof Taaffe vladno krmilo v rokah. To je najboljše znamenje. Pametno nemško ljudstvo izprevideva povsodi, čemu da je toliko ropota ter se obrača z nevoljo od tacihi kričacev, katerim ni za nemštvo, ampak le za gospodstvo in pa za — žepe. To kričanje nese nekaterim veliko. — Za kat. vseučilišče v Solnem gradu prizadeva si dvorni svet. Jurij Liezbacher veliko in namerava za-nj denarja dobiti po srečkah ali vlada se ustavlja srečkam. — Gradec je baje najbolj nemško mesto ali kdor biva v tem mestu prepriča se lahko, da je najmanj tretjina prebivalcev — slovanskih. Tamošnje Jovanišče ima biblioteko, ki šteje sedaj že 116.000 zvezkov in je v njej tudi več slovanskih bukev. — Baron Pino, drž. poslanec slov. kmetov v Velikovskem okraju, odloži, kakor se čuje, poslanstvo še to leto. Ako to stori, ugodi gotovo nemškim kričacem, katerim je še vedno prav, kakor trn v peti. — Na deželni vinarski in sadjarski šoli v Grmu pri Novem mestu se začne z 18. novembrom redni poduk. — Za volitev drž. poslanca na Notranjskem priporoča se troje kandidatov in bode torej volilcem težko si izbrati, ako ne odstopi kateri že prej. — Za železnico iz Ljubljane čez Trebnje v Novo mesto se poteguje več dolenskih rodoljubov, češ, da najbolj kaže ali še je veliko vprašanje, je-li se sploh naredi železnica v onih krajih. — Čitalnica v Gorici ima sedaj novo, lepšo obliko ter je vredna tamošnjih rodoljubov. Med vojaki in italijanskimi prebivalci so sopet prepiri v istem mestu. Počitnice v srednjih šolah so v Gorici še, kakor prej v avgustu in septembru, sedaj pa jih čejo preložiti na čas od 15. julija do 15. septembra, tedaj prav ta čas, kakor so po naših srednjih šolah. — V Trstu so imeli uni ponedeljek nevihto z bliskanjem, tudi je strela udarila v neko poslopje na velik strah prebi-

valcev. V soboto pa so zadnje tri bolnike odpustili iz boleniščnice, ko so bili že do cela iz kolere ozdraveli. — Tudi po Istri in Hrvaškem je sedaj kolera plegla, celih 5 mesecev so jo imeli. — Kongresa ali cerkvenega shoda v Karlovcu je konec. Nekaj udov je odstopilo, ker se ne zlagajo s patriarhom Andjelićem. Vlada jim ga je usilila in tega mu še sedaj niso pozabili. — Po Pešti so razklicali, da je kolera prenehala ali ljudje ne marajo za ta razklic veliko, češ, da se tudi kolera ne izmeni za-nj ter napade ljudi slej, kakor prej.

Vunanje države. Da-si ne sprejme princ Valdemar izvolitve za bolgarskega kneza, vendar se razidó udje sobranja malo po malem domov in menimo, da so prepričani, da je njih delo zastonj, dokler ne dobi Rusija zadnje besede. — Sliši se, da ponudi car Nikolaja kneza Mingrelskega Bolgarom za kneza. Ako je to resnica, ne ostane jim druga, kakor izvoliti ga. S tem se vrne najhitreje red v deželo, kolikor ga je ondi sploh mogoče. — Rusija zbira vojno brodogve v Odesi, pač za to, da je hitro k redu, ako se zgodi kaj pri Bolgarih. Ruski poslanik Kaulbars, se obnaša pri njih, kakor kak paša in ščuje ljudstvo zoper vlado. Le-to je tudi v resnici že nemirno, izlasti po vzhodnji Rumeliji vré na večih mestih. — Turčija drži sedaj z Rusi in nabira vojakov ob meji Rumelije, pravi se, da jo hoče zasesti. Nemški cesar je vzbolel, knez Bismarck pa je prišel v Berlin in govori se, da ga je važna zadeva priklicala v mesto, ali kaj je to, tega ne vé nihče. — Angliji je veliko na tem, da ne ostane sama nasproti ruskemu medvedu in zato se prizadeva, da dobi Avstrijo na svojo stran. Lord Salisbury se dela sedaj, kakor da je zadnje že resnica in grof Kalnoky temu v ogerski delegaciji ni oporekel. — Francija je sedaj v onem srečnem položaju, da se nihče ne izmeni za-njo, k večjemu še pokaže kje kedaj trolasi Bismarck na-njo, češ, da brusi meč, to pa vselej takrat, kedar hoče denarja od drž. zbora. Vselej ga dobi tudi. — Glasovit bogataj Paul Berti je v Tonkinu umrl in je dala vlada 10.000 fr. za njegov pogreb. Denarja tedaj še ima, da ga tako izmetuje. — Italijanski kralj, Umberto, podelil je avstrijskemu poslaniku v Rimu, baronu Ludolfu, veliki križ sv. Mavricija. Ako je to neko znamenje, da se Italija nagiba k Avstriji, more biti kriva tega le Bolgarija in v resnici se mudi italijanski poslanec v Carigradu z namenom, naj pregovori Turčijo, da pripusti avstrijsko, italijansko in angleško brodogve skozi Dardanelsko ožino, ako nastane potreba. Kakor se vidi, gre vse to zoper Ruse. — V Sudanu še je vedno upor in angleško vojaštvo preži zastonj na ustajnike. Tem se godi dobro in ne manjka jim življenja. Vedó se prav, kakor na lastnem domu. Če jim česa zmanjka, dopelje se jim

prek Masave, dežele, katero je letos spomladi Italija zasela. Le-ta jim daje tedaj potuho.

Za poduk in kratek čas.

Lurska mati božja.

(Dalje.)

Ko nadškof Fonteneau odstopijo, se po časih uredi procesija. Najpred stopajo možje in ženske, za njimi pa duhovniki v roketih in sred vrste duhovnikov nosi osem mož prelepo bandero. Procesijo so vodili nadškof Berchialla s slovesno asistencijo; pred njim hodita s škofjskima pastirskima palicama francoski opat benediktincev, Bourigaud, in opat trapistov iz dežele Natal v južni Afriki, oče Francišk. Procesijo je sprejavalo sto in sto v Lourdesu navzočih romarjev. Med procesijo navdušeno prepevamo lourdesko pesen; lepo vbrani, lourdeski zvonovi nam pomagajo peti in Marijino čast povzdigovati.

V cerkvi se nadškof vsedejo na svoj tron, duhovniki jih v polukrogu obstopijo. To je bil veličasten trenutek: avstrijski narodi se vklanjajo brezmadežni Materi božji ter ji poklanjajo izborni dar.

Na to nastopi voditelj avstrijskih romarjev doktor Zschokke, se nadškofu globoko prikloni, povzame latinsko besedo ter pravi, da naj ovo bandero bodočim rodom svedoči resnično pobožnost in otročjo ljubezen avstrijskih narodov do prevzvišene Matere božje.

Zdaj stopijo nadškof na svoje apostolske noge, odprejo svoja usta ter rečejo: „Z veseljem sprejem danes v imenu očetov misijonarjev ta dar, kateri se boče tukaj na večne čase hranil, da bode potomcem vedno pričal o vaši pobožnosti, vaši veri in vaši goreči ljubezni do presvete Device.“ Na to duhovniki odpojejo Marijino visoko pesen.

Po blagoslovu stopim jaz na prižnico. Ko grem na leco, mi je srce tako hitelo trkati, kakor bi tri dni ne bilo bilo ter bi hotelo zdaj to dostaviti. Na enkrat sem stal na prižnici in skorej nisem vedel, kako sem gori prišel!

Govoril sem blizo to-le: „Moje srce je tako polno čutov, da jih hitro ne morem v red spraviti. Veselje, navdušenost, zahvala, ljubezen, hvala, čuda, vsak ta čut hoče prvo mesto imeti v mojem srcu. Jaz pa prvo mesto prepustim ponižnosti ter rad spoznam svojo nevrednost, da smem na masabielski pečini, na kateri je Marijina noga stala, govoriti. Kaj? Moja nečista usta bi naj hvalo Marije brez madeža spočete oznanjevala? Sveti angelj, prosim te, da poprej očistiš moja usta z žarečim ogljem, kakor si nekdaj usta sv. preroka Izaija očistil!“

„Štiri velike milosti sem od Boga že dobil v svojem življenju, če morda ni predržno

božje milosti samopridno pretuhtovati. Milost sv. krsta, po kateri sem otrok božji postal; prvo sv. Obhajilo; tretjo milost, ko me je Bog poklical za svojega duhovnika: „Ker niste vi mene izvolili, ampak jaz sem vas izvolil“, — in ko sem pred mojim škofom na tleh ležal, da so me v mešnika posvetili; in štrto milost, ko sem večnemu Bogu prvokrat daroval nekrvavo daritev novega zakona. Preljubi romarji, danes doživim peto veliko milost, da smem v Lourdesu, ki že po celem voljnem svetu slovi zavoljo Marijine božje poti, Marijo brez madeža spočeto poslavljal.“

„Kaj čem vrniti Gospodu za vse, kar mi je podelil?“ „Moja duša naj poveličuje Gospoda, in moj duh naj se razveseli v Bogu, svojem Izveličarju.“

Potem sem govoril o pomenu, katerega ima prikazen v Lourdesu po božjem redu v katoliški cerkvi. Rekel sem: Marija brez madeža spočeta se je l. 1858 v Lourdesu za to prikazala, da bi potrdila verski člen od čistega spočetja, katerega so štiri leta poprej sv. oče katoliškemu svetu oznanili. Ravno tako, kakor se je nekdaj na taborski gori tudi Kristus prikazal v svoji božji časti, da je potrdil besedo in vero sv. Petra: „Ti si Sin živega Boga!“

Slednjič sem prosil Marijo za milost stanovitnosti, za srečno smrtno uro in da bi nam po tem revnem življenju pokazala Jezusa, blaženi sad svojega telesa! —

Ko pridemo iz cerkve se je dan že precej nagnil. Na večer obiščemo zopet dupljino da z rožnim vencem sklenemo nepozabljivi den. Niti obilni dež nas ni zamogel zmotiti v naši večerni pobožnosti. (Dalje prih.)

Smešnica 46. Korporal ga je rad dobil pod klobuk. Stotnik ga hoče odvaditi ter mu zapove, da mora vsako jutro priti k raportu ter izpovedati, če se je bil prejšnji den napil. Dobro ali neko jutro ima ga korporal, ko pride k raportu, že tudi precej. „Gospod stotnik“, reče tedaj, „včeraj sem se bil z nova vpijanil.“ — „Korporal“, odvrne stotnik z nevoljo, „saj ste že tudi dnes pijani.“ — „Na povelje, gospod stotnik“, pritrdi korporal, „to bom pa jutri povedal.“

Razne stvari.

(Božičnica) Njih ekscelencija, milost. knezo-škof so dali kat. gospejnemu društvu v Mariboru 40 gld. za božičnico. To društvo napravi namreč vsako leto o božiču ubožnim dekletom mesta in okolice božične jaslice ter jih pri tem obdaruje, kolikor in s čemer ravno premore.

(Zlata poroka.) Gašpar Rožanc, po dom. Bokal, kmet v Št. Jurju pod Tabrom in njegova žena Marjeta, sta letos na den sv. Lu-